

Ա. Ռ. Ա. Կ

21 ԵՒ ՏԷՐԸ .

Վարպետ ձի հեծնող մէկը կայ եղեր ,
 Այնպէս լաւ կըրթեր էր — կըսեն — իւր ձին
 Որ ինչ կերպ ուզէր՝ այնպէս կըշարժէր .
 Մէկ խօսքը կօգտէր , ծեծ՝ ամենեւին :
 Օր մը ըսաւ տէրն ինքն իրեն .
 « Այս իմ ձիուն սանձ ինչ պէտք է .
 Ուրիշներն ինչ կուզեն ըսեն ,
 Թող իմն առանց սանձի քալէ » :
 Դաշտը ելաւ ,
 Սանձը հանեց ձիուն գըլխէն :
 Ձին նայեցաւ ,
 Տեսաւ՝ թեթեւ կուգայ իրեն .
 Շուտցուց իւր քալուածքը կամաց կամաց ,
 Տեսաւ որ քաշող բըռնող չըմընաց .
 Գըլուխը տընկեց ,
 Բաշերը թօթվեց ,
 Մէկ մը փրփրեցաւ ,
 Խաղալ ըսկըսեց ,
 Մէկ մ՝ ալ տեսնես՝ նետի պէս
 Առաւ փախաւ իւր տէրը :
 Նա կըկանչէ . « մօ՛ կըսես ,
 Մէկ վայրկենի մէջ կըտրեց ձին ահագին դաշտերը ,
 Ու դադարելիք ալ չունէր .
 Բըլթէն բերնէն կըրակ ու բոց կըցատէր :
 Խեղճ տէրը ահով դողով
 Ձիուն վըրայ կըպած նըստած՝
 Քանի անգամ դողդըղալով
 Սանձը գըլխուն ձըգել ջանաց ,
 Բայց իզուր .
 Ձիուն աչքը մութ կոխած , բերանը փըրփուր ,
 Ձըգեց տէրը կըռնրկէն , ինքն եղաւ հով փոթորիկ ,
 Ոչ ճանապարհ կըտեսնէր , ոչ տուն ոչ ցանկ ոչ մարդիկ ,
 Մինչեւ գընաց գլորեցաւ՝ ընկաւ յանդունդ ահագին
 Ու փըչեց հոգին :
 Տէրն որ լըսեց ձիուն մահը , « Վախ ըսաւ ,
 Խեղճ ձիս , ես քեզ իմ ձեռքովրս մեռուցի .
 Չորնար ձեռքես , սանձը գըլխէդ չառնէի .
 Ինձի հնազանդ ու հըպատակ մընայիր ,
 Հիմա խելօք խելօք ճամբագ կերթայիր .
 Ոչ զիս այսպէս չարաչար կըզարնէիր իգեալին ,
 Ոչ դուն այդպէս խեղճ կերպով կըմեռնէիր յանդընդին :
 Աղատութեան պէս անոյշ բան չըկայ .
 Բայց ժողովրդոց մեծ վընաս կուտայ
 Թէ չափով խելքով չըտըրուի նոցա :